

Domie vertelt.....

Daar kunnen zienden wat van leren!

2012-2017

Inhoudsopgave

Voorwoord		Pagina 5
Hoofdstuk 1:	Domie	Pagina 7
Hoofdstuk 2:	Blindenstok	Pagina 20
Hoofdstuk 3:	Engelen	Pagina 29
Hoofdstuk 4:	De maatschappij	Pagina 34
Hoofdstuk 5:	Kinderen	Pagina 47
Hoofdstuk 6 :	Gekke vragen	Pagina 52
Hoofdstuk 7:	Paco als geleidehond	Pagina 65
Hoofdstuk 8:	Recensies	Pagina 81
Hoofdstuk 9:	Weggebruikers	Pagina 93
Hoofdstuk 10:	Toegankelijkheid	Pagina 103
Hoofdstuk 11:	Nike	Pagina 117

Voorwoord

Mijn leven lang vond ik schrijven al leuk. Brieven, verhaaltjes, gedichtjes. Vijf jaar geleden besloot ik te gaan schrijven voor groter publiek. Ik kocht een eigen domein en bouwde een website. Lang hoefde ik niet over de titel na te denken. Ik wilde van alles aan u vertellen.

Experimenteel schreef ik mijn eerste stukje over een les mobiliteitstraining die ik moest ondergaan. U was massaal enthousiast. Er was geen weg meer terug. U wilde meer lezen van mij. Een groter compliment kon ik niet krijgen.

In mei 2017 bestond mijn blog precies 5 jaar. En het toeval wilde dat ik een maand later mijn 100^e blog op papier zette. Velen van u vroegen mij in de afgelopen jaren wanneer mijn eerste boek zou verschijnen. Dat mooie moment is nu daar! Tijdens het 1^e lustrum van mijn website domievertelt.nl en het publiceren van mijn 100^e blog.

U was mijn inspiratie om te schrijven. Uw vragen, uw opmerkingen. Uw constatering en conclusies. U was mijn drive om, wat wij samen meemaakten, op papier te vereeuwigen.

Met humor en geduld probeer ik in mijn blogs uw gedrag te spiegelen zodat we er achteraf samen hard om kunnen lachen.

Ik wens u heel veel lees plezier!

En voor de toekomst.... Blijf uzelf, dan maak ik daar een mooi verhaal van!

Dominieke Bos

Hoofdstuk 1 Domie

Aangenaam kennis te maken

De term 'zelf doen' is mij met de paplepel ingegoten. Van handelingen zelf proberen te doen leer je tenslotte het meeste. Wat ik u nu ga vertellen kunt u gerust thuis, na het lezen van dit verhaal, zelf eens uitproberen. Ik ben geboren met een zeer sterk verminderd gezichtsvermogen. Mijn zicht is te vergelijken met het kijken door een klein kokertje.

Probeer u het eens! U heeft er een wc-rol (liefst vol zodat u niet kunt spijbelen) en een boterham zakje voor nodig. Het boterham zakje bevestigt u over een van de open kanten van de wc-rol heen. Zet de wc rol met de open kant tegen 1 oog en hou het andere oog dicht. Loopt u gerust eens een stukje door de kamer. Zoek nu eens dat ene boek uit de boekenkast wat u beloofd had aan de burens uit te lenen.

Lukt het niet? Raar hè? U heeft zich vermoedelijk eerst tegen de tafel gestoten die er al jaren stond. Daarna struikelde u over de kat en werd u gelanceerd door iets wat kinderspeelgoed leek te zijn. Vervolgens kwam u er achter dat alle boeken in de boekenkast onherkenbaar waren en terwijl u normaal het boek zo pakt, zoekt u zich nu minuten lang een ongeluk.

Lukte het uiteindelijk best aardig? Zullen we eens naar buiten gaan? U bent natuurlijk voorzien van uw geknutselde kokervisus. Zullen we naar de winkelstraat gaan? Nee uiteraard niet met de auto of de fiets. Heeft u kokervisus dan lukt dat namelijk niet. Veel te gevaarlijk! We gaan lopen. Goed voor de gezondheid. Dan komt u er ineens achter hoeveel van uw burens de plantenbakken bij hun voordeur hebben staan. Hoeveel geluiden, chaotisch verkeer, maar ook geparkeerde fietsen op de stoep staan. Ach het levert blauwe plekken op. Das vervelend maar als u een week met de koker heeft gelopen helpen de obstakels u juist op weg. Blij dat uw weer thuis bent? U moet namelijk ook nog koken, de kinderen vermaken, en naar de vereniging? Het is waar.... Ik loop buiten met een blindenstok. Ik kon mijn kokervisus niet bij het afval gooien. Ook vond ik mezelf na een tijdje wel beurs genoeg.

De komende tijd neem ik u mee op reis door mijn leven. Zielig of gehandicapt?

Welnee!

Gegroet.

Alweer een jaar loop ik nu structureel met blindenstok. Het gaat best goed, al zeg ik het zelf! U stopt regelmatig netjes om mij over te laten steken, u gaat voor mij opzij als u mij passeert zodat ik mijn weg kan gaan U waarschuwt mij als ik recht op een reclamebord af neig te lopen. U haalt echter nog wel mijn oriëntatie door de war door obstakels weg te halen die voor mij herkenningspunten zijn.

Wat mij echter na dit afgelopen jaar wel opvalt is dat u als voorbijganger er vanuit gaat dat ik u niet zie en dat het dus zinloos zou zijn om mij te groeten. Echter wenst u mijn man, die 2 meter achter mij loopt, wel goedendag. Mijn man heeft van mij de opdracht mij te vertellen wie hem groet, zodat ik ook weet wie we tegen gekomen zijn. Het ervaren dat je niet gegroet wordt geeft een heel apart gevoel.

Op een dag passeerde de man van een vriendin. Hij wist uiteraard dat ik hem niet zo herkennen en hem dus niet zou groeten. Maar wat hij deed vergeet ik nooit meer! Hij bleef aan de overkant van de weg op de stoep maar riep "Hee Domie, het is Joost die je groet. " En ik hoorde zijn naam, herkende zijn stem dus ik 'zag' hem! Dit gaf mij zo'n overweldigend goed gevoel! Ik werd gegroet en ik kon thuis vertellen dat ik Joost op straat had gezien maar verder niet had gesproken. Helaas is Joost de enige die mij op deze manier groet. Regelmatiger hoor ik, ik zag je op straat maar ik groette maar niet want jij zag me toch niet.

Eigenlijk raar toch dat mijn man gegroet wordt maar dat bij voorbaat al geoordeeld wordt om mij maar niet te groeten. Ik zou willen adviseren; Probeer het eens zoals Joost mij groette. U maakt mijn dag dan helemaal goed! Door mij juist wel te groeten geeft u mij de kans u te herkennen en u terug te groeten.

En laten we wel wezen, door elkaar te groeten maken we die ene gewone dag in het leven toch een stukje vrolijker?

Gegroet dus! En tot de volgende blog keer!

Gewoon Domie

Tijdens uw werk voor de wethouder heeft u al heel wat mensen gezien. Lange mensen, kleine mensen, dove mensen, nette mensen, serieuze mensen, enzovoorts. De dag dat ik voor het eerst op het raadhuis kwam voor een bespreking met de wethouder kreeg u het toch wel even warm. Een visueel gehandicapte had nog nooit van dichtbij gezien. Dat maakte u toch wel licht nerveus.

Terwijl u de koffie kwam serveren, stootte u per ongeluk met uw voet tegen mijn stok. Ik kon het niet laten om hier ad rem vrolijk op te reageren. "Mijn stok ligt hier voor algemeen gebruik hoor, als u hem nodig heeft dan pakt u hem maar gewoon!" Terwijl de groep in lachen uitbarstte had u moeite om in uw zwijgende rol te blijven. Nadat u iedereen bediend had deed u een paar stappen achteruit en wachtte de volgende koffie ronde af.

Amper had u de tijd om van uw rode gezicht kleur af te komen. De wethouder had besloten de bespreking kort te houden. En dus schoof ik mijn stoel naar achteren. Veel tijd om op mij te anticiperen had u niet. Het servies op het dienblad verschoof en u moest moeite doen om het dienblad in balans te houden. "De ogen in mijn voorhoofd doen het al amper, laat staan die in mijn achterhoofd, was mijn antwoord op de situatie." Weer stond u wat onhandig moeite te doen om toch maar in uw zwijgende bedienende rol te blijven. Op de gang kon u zichtbaar deze rol even loslaten. Nu had u de kans om het toch maar eens te vragen. Zo vaak ontmoet een immers geen visueel gehandicapte. "Mevrouw, die stok van u, mag ik er iets over vragen?" "Maar natuurlijk, zei ik." "Uw stok heeft twee rode ringen. Waarom is dat? Bestaan er ook stokken met meer dan twee rode ringen of met een andere kleur ring?" "Het is voor de herkenbaarheid dat ik slecht zie, zei ik." Maar mocht u iemand met een stok tegenkomen die zes rode of misschien zelfs blauwe ringen heeft, dan adviseer ik u zelf bij de opticien uw eigen bril eens na te laten kijken."

Nu kon u ongestoord in de lach schieten. "U weet het als gehandicapte mooi te vertellen, zei u." "U weet er ook wel heel veel van af!" Nu was het mijn beurt om in de lach te schieten.

Ik gaf u een hand. "Aangenaam, zei ik, ik ben niet de gehandicapte. Ik ben heel gewoon, ik ben... Domie."

De wegwijzer

Het leuke van deze weblog is, dat u als ziende mij de meeste inspiratie geeft! U als ziende laat mij op verschillende manieren weten op welke momenten u zich maar moeilijk in kunt leven in mij als slechtzijende.

Laat ik in dit geval de situatie eens omdraaien. Ik stel u de vraag die u onlangs op straat vanuit het niets aan mij stelde....

“Eh hallo, mag ik u wat vragen?”

“Ja hoor natuurlijk mag dat, vraagt u gerust!”

“Waar bent u nu? Weet u dat???”

“Wel ja natuurlijk weet ik waar ik bent zult u zeggen. Ik ben in de winkelstraat van Heemstede en ik sta bij de schoenenwinkel.”

U zult me aankijken en denken dat ik achterlijk ben. Wat een vreemde vraag! Natuurlijk weet u waar u bent! Dat weet u toch? U komt toch niet uit de lucht vallen? U had op zijn minst verwacht dat ik de weg zou vragen.

Dus, als ik de vraag aan u stel is het een nogal vreemde vraag. Maar vertel..., waarom stelt u zo'n vraag dan aan mij? Wanneer ik u deze vraag terug stel is uw antwoord; “omdat u wil weten hoe ik weet waar ik ben.”
Aaah dus daar komt de aap uit de mouw!

Ik plaag u eerst een beetje met uw vraag. “Omdat dit volgens mijn gps de binnenweg is en ik hier om de hoek al jaren woon” “Omdat hier schoenen in de etalage staan en geen parfums.” “Omdat de winkel als hij open is heel erg naar leer ruikt.” “En omdat deze winkel een hele brede en diepe ingang heeft tussen de etalageruiten in.” Let u maar eens op, geen enkele anders schoenenwinkel heeft dat hier.

Ik hoopte dat u tevreden zou zijn en mijn antwoord zou begrijpen. Maar het leverde alleen maar meer vragen op. “Weet u waar de Hema is, en het Kruidvat, en Lukx????” Ik werd het een beetje zat. Ik ben namelijk niet achterlijk. Ik heb gewoon een gezond en goed ontwikkeld oriëntatievermogen en een goed geheugen. En die compenseren dat wat ik niet kan zien. Wilt u weten waar de Hema is? Dan vind ik dat u eerst zelf moet kijken en zoeken met uw gezonde verstand. U bent tenslotte ziende!

Mocht u er dan nog niet uitkomen dan wijs ik u gerust de weg. Begint u eerst eens met vaker hier gezellig winkelen. Dan leert u vanzelf de weg!

Het spoor bijster.

Naar Amsterdam reizen wij meestal met de trein. Zo voorkomen we parkeerstress en hoge parkeerkosten. Als visueel gehandicapte reizend met het OV mag ik als begeleider iemand gratis meenemen. In dit geval mijn man. Vooral bij het zoeken naar de in- en uitcheck paaltjes en poortjes leen ik zijn goede zicht graag.

Reizend met de bus is het geen probleem. Ik bliiep met mijn ov kaart bij het apparaat en manlief laat de begeleiderskaart aan de chauffeur zien. Bij de poortjes op een groot station als Amsterdam stonden we ineens voor een raadsel. Hoe gaat het poortje open... de kaart is immers niet geschikt om mee in en uit te checken... Met deze vraag togen wij naar de informatie balie. Voor deze medewerkers was de vraag net zo zeldzaam als het zien van een visueel gehandicapte. Geen idee was het antwoord op de vraag hoe mijn man door de poortjes kon komen. En dus besloten wij dan maar, met de buiken in, en een sprintje nemend, samen door de open poortjes te glippen nadat ik had in- en uit gecheckt.

Op de plaats van bestemming worden we onverwacht bij het nemen van de poortjes ineens aangehouden. Of we op de hoogte zijn dat mijn man zo aan het zwart reizen is en dat dat verboden is. Jawel wij zijn daarvan op de hoogte maar volgens de ns kan het niet anders want ik heb een blindenbegeleiders kaart. Vaag begon meneer de link te leggen. Mevrouw met blindenstok, blindenbegeleiders kaart, man....

Ach nee zegt de man die ons aanhoudt. Uiteraard nee dat klopt. U doet het prima... wacht ik zal me even legitimeren..... Hij neemt een legitimatiepas uit zijn borstzak van zijn overhemd en toont he

Kierewiet

Er zijn heel veel mensen die het snappen. Die mensen groeten mij en lopen mij voorbij. Ik ben immers geconcentreerd en druk bezig met de training. Er zijn ook mensen die het deels begrijpen. Zij lopen mij voorbij maar op een ander moment schieten ze me aan met allerlei vragen. Ze dachten al dat ik aan het trainen was voor het latere echte werk, daarom stoorden ze me niet, maar toch wilden ze het nog even zeker weten.

Ook zijn er mensen die vol overtuiging denken dat ze het begrijpen... echter.... Ach u snapt hem al...

Tijdens een van mijn trainingen met de dogsim liep ik naar het gebouw waar mijn huisarts zit. De laatste 100 meter, links, links, rechts, zoek deur. Tegenwoordig heb ik nauwelijks meer notie van mijn omgeving en als ik geconcentreerd aan het trainen ben al helemaal niet. Voor het gebouw van mijn eindbestemming bleek een iets te nieuwsgierige onbekende vrouw te staan. Ze zei niets, ze keek. Mijn trainster en ik evalueerden het laatste stuk route. Voor het gemak van de onderlinge communicatie spreken de trainster en ik niet over apparaat of dogsim maar gewoon over de hond. Tenslotte wordt de dogsim over niet al te lange tijd vervangen door een echte blindengeleidehond.

Mevrouw stond nog steeds op haar positie en luisterde nieuwsgierig naar ons gesprek. In gedachten probeerde ze de situatie te analyseren. "Een blinde vrouw, die naast een soort groot uitgevallen rollator loopt." "Ze houdt een ding vast." "Ze praat over de weg die ze net liep." "Ze praat over 'de hond'" "Ach nee, het zal toch niet....?" "Zou ze nou echt denken dat het en echte.....

Dat ze met een echte....?" "Ja, nou ja, ze ziet het toch niet?" "Wat sneu voor haar zeg!" "En dan die vrouw de haar helpt.... Zou die haar niet durven vertellen dat ie niet echt is....?" "Dat het geen hond maar een metalen ding is?" "Misschien is die blinde vrouw niet helemaaleuhhh... kierewiet?"

Plots voelde mevrouw zich bekeken en passeerde ze ons. Zonder woorden maar met een veel betekenende blik van 'sterkte' richting mijn trainster, en een medelijdend knikje richting mijn kant. Pas toen mevrouw ver genoeg weg was werd door de trainster verslag aan mij gedaan van de non-verbale communicatie en hebben we er nog lang hartelijk om kunnen lachen.

Zou deze vrouw mij binnenkort aan durven schieten met haar vragen? Of zal zij haar conclusies trekken als ik over een aantal maanden met een echte blindengeleidehond loop.

Wie weet.....

Vaste plaats

U komt thuis en legt uw sleutels in het bakje op het tafeltje in de gang. Automatisch. Het is de vaste sleutel plek. Altijd liggen ze daar. Net als het rijbewijs, portemonnee en de autopapieren. Uw man komt thuis. Gehaast. Hij wil heel even snel met de auto..... Zo terug hoor want ook u moet zo nog weg. Als hij terugkomt trekt hij zijn jas uit, legt de sleutels neer en gaat met een frisdrank op de bank zitten. Wanneer u weg wilt zijn dan ineens de autosleutels weg. Niet in het bakje. Dat is leeg. Tijd om te zoeken heeft u niet. Na een speurtocht blijken ze onoplettend, door uw man, op de senseo in de keuken te zijn neergelegd terwijl hij zijn drank pakte.

Zo logisch dat dit sleutel opbergbakje voor u is. Zo logisch is het voor mij dat mijn jas op het tweede haakje van de kapstok hangt. Het propje afval papier links op de tafel ligt. De honden shampoo achter de shampoo in de badkamer staat en de jam niet links maar voor de Brinta in de kast. Iedere keer als ik thuiszorg invallers heb zie ik hoe moeilijk het is om te voldoen aan het verzoek alles op dezelfde plaats terug te zetten. Al staat het met koeienletters genoteerd. Het effect is voor u en voor mij het zelfde, namelijk, stress. Het zoeken van de alternatieve plek van je zoek geraakte spullen kost zoveel tijd. En ja haar wassen met hondenshampoo, Brinta op je boterham of een hondenkoekje bij de thee, is niet aan te raden. Dat kan ik inmiddels uit rijkelijke ervaring zeggen.

Uw man komt thuis en roept "Schat,als je ze zoekt.. ik heb de autosleutels op de Senseo in de keuken gelegd hoor!" Verbaast kijkt u op. "Hoezo daar?" Dat is niet de vaste plek? Maar zonder te zoeken en zonder ergernis pakt u de sleutels van de senseo en gaat naar de auto.

Een leuke (door mij gegeven) belevingsgerichte workshop zou voor velen van u niet misstaan. Ik zie een hoop leerzame momenten!

Wie weet!